

enkelte flygtning om, hvad der skal til, for at den pågældende kan vende hjem, være tryk ved at vende hjem uden at frygte, at det hele går galt.

Spørgsmålet om repatriering og ressourcer til repatriering synes vi er et utrolig vigtigt område, fordi mange flygtninge selvfølgelig ønsker at vende hjem og ikke ønsker at blive boende i Danmark.

Det syvende punkt, som vi også godt vil diskutere med regeringen i forhandlingerne, er alle bemyndigelserne. Jeg har tidligere nævnt, at der i lovforslag nr. L 155 ligger 18 bemyndigelser. Der er i hvert fald en række af dem, som efter vores opfattelse er unødvendige, hvor man enten kunne fjerne dem eller indskrive dem i loven, men det er i hvert fald et punkt, som skal diskuteres.

Vi vil diskutere disse ting i forhandlingerne. Bolden ligger på regeringens banehalvdel. Det er regeringen, der skal bestemme, hvad den vil; det er helt klart. Det fremgår også af den diskussion, der har været i dag. Hvis regeringen insisterer på at fastholde de paragraffer, som har påkaldt sig megen kritik fra forskellige organisationer, også fra os, fra diskrimination, så er det klart, at vejen går over en aftale med Venstre, De Konservative, Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti. Hvis regeringen vælger at satse på integration uden diskrimination, er jeg sikker på, at både SF's og Enhedslistens telefonnummer er at finde i telefonbogen.

Derudover vil jeg knytte nogle bemærkninger til lovforslag nr. L 154. Der må man stille spørgsmålet: Hvad er det egentlig, regeringen vil? Det er måske et svagt udtryk at sige, at man fristes til at tro, det er måske nærmere, at man næsten tvinges til at tro, at regeringen af en eller anden grund simpelt hen har besluttet, at nu skulle embedsværket over stok og sten stampe stramninger op af jorden, koste, hvad det ville, og vi mener, at resultatet er blevet derefter.

Det ville selvfølgelig være fuldstændig forkert af mig at foregive, at det kommer som en stor overraskelse, al den stund vi i Enhedslisten har kritiseret regeringens politik i de mange strammingsrunder, som udlændingeloven har været igennem i de senere år. Desværre føjer disse ændringer sig til den efter vores opfattelse lidt uklædelige række.

Det besynderlige er, at man nøgternt og ædrueligt bliver nødt til at konstatere, at L 154 indeholder to centrale dele, dels en masse varm

luft, dels en række stramninger, som er svære at forstå.

I efteråret så vi statsministeren og andre føre sig frem på udlændingeområdet. Der skulle strammes. Snyd skulle stoppes osv. Men de analyser, som eksperter på området har foretaget, viser, at hvor der lægges op til stramninger i loven, de facto-begrebet og proformaægteskaber, skrues der på knapper, som er indholdsløse, mens der andre steder strammes så meget, at regeringen efter vores opfattelse går alt for langt. I høringssvarene lyder det næsten samstemmende om de facto-ændringerne, at der ikke strammes noget som helst. Flygtningenævnet, som jo i sidste ende efter afslag i Udlændingestyrelsen skal tage stilling til asylsager, siger ligeud i sine kommentarer:

»Nævnets praksis (. . .) kan (næppe) forventes at medføre nævneværdige ændringer af nævnets hidtidige praksis for meddelelse af de facto-status.«

Vi synes egentlig heller ikke, at de facto-status-paragraffen skal strammes. Den skal snarere udvides. Vi har f.eks. bemærket, at Danske Kvinders Nationalråd har gjort opmærksom på, at der er et særligt behov for at få præciseret, at forfulgte kvinder skal have en beskyttelse. At der er behov for det, kan vi overbevise os om i sagen om den syriske kvinde og hendes tre børn, som i øjeblikket står for at blive sendt ud af landet. Og i den forbindelse synes vi i hvert fald, det er glædeligt, at man i Norge åbenbart har besluttet at lempe, hvad angår kravene i forhold til flygtninge for kønsrelateret forfølgelse.

Et andet område med varm luft er proformaægteskaberne. Det er i dag forbudt, og nu skal vi altså vedtage, at det skal det fortsat være. Vi synes, det er lidt indholdsløst. Vi synes, det er lidt tomt. Vi synes, det er lidt spild af tid.

Der er alvorligere ting at tage fat på, og en af de alvorligere ting, som vi synes det er værd at tage fat på, er det, som regeringen kalder arrangerede ægteskaber, men ikke helt på samme måde, som regeringen vil gøre det. De må jo ikke foregå, og derfor stiller vi spørgsmålet: Hvad har regeringen tænkt sig at gøre i praksis for at forhindre disse aftaler? Det må vel være sådan en slags avanceret dyneløfteri, hvor danske ambassadeansatte rundtomkring i forskellige lande skal løfte dynen dér, hvor ægtefællerne kommer fra. Og risikoen? Ja, det vil være et brud med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 12.